

Posudek k praktické diplomové práci Jana Šrámka – Ateliér intermédiá

Kolouch, zdrobněle Koloušek, případně Kolouška, je mládě jelena. Jelikož Kolouchův jelen je poměrně vážný stavitel, tedy tvůrce nějaké stavby, nepadlo jablko daleko od stromu. Kolouch se pojelenil. Stačí studovat třeba takové jelení paroží, jaká to je krásná, tvarově bohatá architektura, v Kolouchově provedení velmi specifický kubický piktoqram. Je ale také možné, že z Koloucha bude brzy také jelen.

Jelen je velký přežvýkavec s parohy žijící převážně v lesích. Já, když ho tak ta léta pozoruji, jsem z něho také jelen. Kdybych byl opravdu jelen, byl by Kolouch ovšem rychlejší. Ale společně máme jistě to, že žijeme většinou v lese, zpravidla v hlubokém, ještě do hlubšího lesa padajícím.

Padající lesy jsou velké paseky. Z těch my ovšem co nejrychleji utíkáme, protože kdo je vidět nebo kdo je viděn, ten nikdy nemůže spatřit jelena v říji, tedy při páření provázeném charakteristickými zvuky, pohyby a podobně. V době páření není v lese bezpečno.

My zde jsme nyní na velmi nebezpečném místě, Kolouch, jelen a proti nám tolik lidí. Tato situace nedávající nám téměř žádnou naději je zoufalá. Musíme se tedy chovat zoufale, neboť ztrácíme východisko ze zlé situace. Neměli bychom spáchat sebevraždu? Je to nyní rozumem neovladatelné citové hnutí, chorobné, zaslepené, nezkrotné, plynoucí z prudké milostné náklonnosti.

„Utečme, Kolouchu!“

„Ale jak ty chceš jelene utíkat, když nemůžeš již ani pořádně chodit?“

„Vyskočím ti na hřbet a prchneme.“

„Já tě ale neunesu.“ „Tak to alespoň zkusme!“

„Já tě ale opravdu neunesu.“

„Tak to zkusme opačně. Vyskoč mi Kolouchu na hřbet a já budu prchat jako starý lišák přímo do nory.“

„Ale to také nepůjde, do tvé nory se nevejdu.“

„Tak to je konec?“

„Je.“

Václav Stratil

